

50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου

Τι έχει αλλάξει πενήντα χρόνια μετά;

Η καταστολή είναι παντού γύρω μας.

Με την αστυνομοκρατία και τις συνεχείς προσλήψεις χιλιάδων μπάτσων: για να καλλιεργήσουν το φόβο και να καταστείλουν κάθε αγώνα που τείνει να γίνει επικίνδυνος (πάνω από 5.000 μπάτσοι θα είναι στο δρόμο μόνο στην Αθήνα για τις πορείες του Πολυτεχνείου). Αλλά και για να τραβήξουν τη σκανδάλη δίχως δεύτερη σκέψη, όπως έγινε με τον 17χρονο Χρήστο Μιχαλόπουλο, στην τρίτη δολοφονία Ρομά από μπάτσο μέσα σε περίπου δύο χρόνια.

Με την ποινικοποίηση της απεργίας και των αγώνων στους χώρους εργασίας, την απαγόρευση διαδηλώσεων, και την καταπάτηση και κατάργηση "δικαιωμάτων" που έχουν κατακτηθεί μετά από αιματηρούς αγώνες δεκαετιών.

Με τα εξοντωτικά δικαστήρια και τις φυλακίσεις αγωνιστ(ρι)ών, στους οποίους το κράτος στερεί εκδικητικά άδειες ή ακόμα και τη δυνατότητα αποφυλάκισης -ακόμα κι αν πληρούν όλους τους τυπικούς όρους- επειδή δεν δέχονται να απαρνηθούν τις ιδέες τους,. Ενώ όταν ζυμώνονται με άλλους κρατούμενους και συντελούν στη δημιουργία εστιών αγώνα μέσα στις φυλακές, φροντίζει να τους μεταφέρει χωρίς καμία προειδοποίηση σε άλλες.

Με τις εκκενώσεις καταλήψεων, όπως του Ευαγγελισμού εδώ στο Ηράκλειο, ή των Ζιζανίων, του Άνω-Κάτω Πατησίων και τις τέσσερις εκκενώσεις του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Πολυτεχνείου στην Αθήνα, και την επίθεση σε κάθε εστία όπου σχηματίζονται κοινότητες αγώνα και αμφισβητείται η κυριαρχία τους.

Ο ελληνικός στρατός είναι επίσης εδώ (και όχι μόνο).

Όσο εμείς ζοριζόμαστε για το πώς θα βγάλουμε το μήνα, η Ελλάδα παραμένει σταθερά στις πρώτες θέσεις του NATO όσον αφορά τις πολεμικές δαπάνες ως προς το μέγεθος της οικονομίας της, ενισχύοντας τις πολεμικές βιομηχανίες με δισεκατομμύρια.

Παράλληλα δεν στοχεύει μόνο στον εσωτερικό εχθρό, αλλά συνδράμει στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους που αιμοτοκυλίζουν τους λαούς για να αποσπά κι η αστική τάξη της Ελλάδας μερίδιο από τα κέρδη τους, και φέρει μερίδιο ευθύνης στους θανάτους και τον εκτοπισμό εκατοντάδων χιλιάδων Παλαιστίνιων.

Οι συμφωνίες αμυντικής συνεργασίας με το Ισραήλ και η διπλωματική του υποστήριξη, η αγορά πολεμικού εξοπλισμού και οι αμοιβαίες επενδύσεις στην πολεμική βιομηχανία, οι κοινές ασκήσεις, αλλά και έρευνες με την εμπλοκή και των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων (όπως η πρόταση συμμετοχής φοιτητών του Πανεπιστημίου Κρήτης σε πρόγραμμα πρακτικής άσκησης του NATO), και φυσικά οι δεκάδες βάσεις του NATO, που απλώνονται σε όλη την ελληνική επικράτεια και λειτουργούν εδώ και χρόνια ως ορμητήριο του δυτικού ιμπεριαλισμού στους πολέμους στη Μέση Ανατολή, είναι παραπάνω από αρκετές για να το πιστοποιήσουν.

Κι ο φασισμός;

Μετά το τέλος ενός μεγάλου μέρους των δυναμικών μαζικών αγώνων που αναπτύχθηκαν από το ξέσπασμα της κρίσης, έπειτα από την ενσώματωσή τους από το Σύριζα, και την εξάπλωση στη συνέχεια της πεποίθησης πως "όλα είναι μάτια", ο φασισμός περιμένει στη γωνία τη δική του σειρά να αποπροσανατολίσει, για ακόμα μία φορά, τους καταπιεσμένους από τις πραγματικές αιτίες των προβλημάτων μας, και να στρέψει τον έναν απέναντι στην άλλη.

Στο σήμερα, μπορεί να μην υπάρχει η Χρυσή Αυγή όπως τη γνωρίσαμε, αλλά οι φασίστες διεκδικούν ξανά χώρο. Τόσο στην κεντρική πολιτική σκηνή, με το κόμμα των Σπαρτιατών να μπαίνει στη Βουλή και τον Μιχάλη Γαυγιωτάκη να εκλέγεται βουλευτής Ηρακλείου, όσο και στο δρόμο, με λίγες "αυτόνομες" εθνικιστικές ομάδες να στοχοποιούν μετανάστες και αντιφασίστριες και να γράφουν φασιστικά συνθήματα. Το γεγονός ότι στην πόλη μας φοβούνται να κάνουν οτιδήποτε πέρα από μίζερα στοχάδια, οφείλεται στα αντανακλαστικά και τις δυνάμεις του κόσμου του αγώνα.

Πενήντα χρόνια αγώνες

Όσο και να προσπαθούν κάποιιοι να αλλοιώσουν την ουσία της κατάληψης και της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, είτε με την απονομηματοδότησή του και τον "εορτασμό" της επετείου ενώ θέλουν να αποφεύγουν οποιαδήποτε σχέση με εξεγέρσεις και εκτροπή από τη νομιμότητα στο χρόνο και τον τόπο που ζούμε, είτε επιδιώκοντας να ξεχαστεί ή να διαψευστεί η ιστορική αλήθεια, οι αγώνες μας οφείλουν να κρατάνε ζωντανή τη φλόγα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου.

Το Πολυτεχνείο ήταν το αποτελέσμα συσσωρευμένης οργής χρόνων, αλλά και το έναυσμα για εκατοντάδες αγωνιστές ώστε να ακολουθήσαν το δρόμο του αγώνα. Μια κομβική στιγμή των κοινωνικών και ταξικών αγώνων αυτού του τόπου, όπου οι αρχικές κινήσεις των φοιτητών πλαισιώθηκαν στη συνέχεια από μαθήτριες κι εργάτες, και όλοι μαζί αγωνίστηκαν παρά το φόβο τους, θυσιάζοντας ακόμα και την ίδια τους τη ζωή για την ελευθερία.

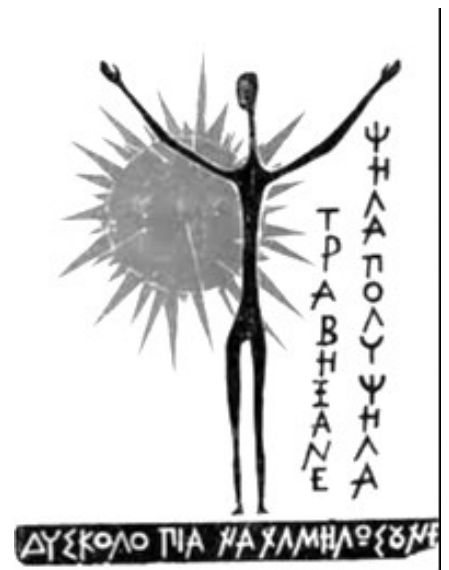
Αν επιθυμούμε μια διαφορετική κοινωνία, είναι στο χέρι μας να πιάσουμε το νήμα αυτών των αγώνων του παρελθόντος, που διαπερνά μια ιστορία αντίστασης αιώνων.

Να εμπνευστούμε από τους αγώνες που αναπτύσσονται σήμερα ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, στην Παλαιστίνη και κάθε άλλη γωνιά του κόσμου, αμφισβητώντας στην πράξη τις λογικές του "τέλους της ιστορίας" και της ματαιότητας του να μάχεσαι για τις ανάγκες και τις ιδέες σου.

Και να αγωνιστούμε ενάντια στο κράτος και στην εξουσία, ενάντια στη λήθη, με βάση τις συνθήκες της εποχής μας και τους ανθρώπους της.

Για τους νεκρούς μας. Για τους εξόριστους και τους φυλακισμένους, τις βασανισμένες και δολοφονημένες της επταετίας. Για τους νεκρούς του Πολυτεχνείου. Για τον Ιάκωβο Κουμή, τη Σταματίνα Κανελλοπούλου και τον Μιχάλη Καλτεζά.

Αλλά και για όλους όσους κοιτάζουμε στα μάτια και πορευόμαστε πλάι τους στους δρόμους. Για όλες όσες θα έρθουν μετά από εμάς.

ΤΟ ΑΙΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΕΡΟ - Η ΜΝΗΜΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΚΟΥΠΙΔΙ

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ - ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Κατάληψη Ευαγγελισμού

Ηράκλειο Κρήτης, Νοέμβρης 2023

evangelismos.squat.gr
evangelismos.squat@espiv.net